

Diumenge, el 2 de gener de 1977

No hi ha forma d'obtenir de l'EM¹ uns dies lliures a la setmana. Impensable. Ara que tenia l'oportunitat per a publicar una gramàtica russa per a ús de catalans, com a col·laboradora de la Sra. Dina Yanòwskaia -un treball enriquidor i engrescador- estic lligada de peus i mans.

Dimecres, el 19 de gener de 1977:-

Quan li he dit al metge que treballava vuit hores diàries amb criatures m'ha respost que això és masoquisme.

Dimarts, el 15 de febrer de 1977:-

M'agrada treballar amb problemes; fan la tasca més engrescadora i cada dia renovada. M'agraden els problemes que esperonen i no falten a cap treball. M'agrada trencar-me el cap buscant solucions i fer un camí constant cap allò que cada dia pot ser millorat.

Dilluns, el 7 de març de 1977:-

(...) l'EM m'amarga l'existència espiritual i moral i l'Obrador m'amarga l'existència física.

Ja fa un mes seguit que aprofito dues hores de cada diumenge per pintar. Em reconforta.

Divendres, primer d'abril de 1977

La meva manca de valentia a canviar de treball -les ocasions de fer-ho no m'han faltat- demostra que sempre he estat convençuda que no tot s'arreglaria canviant d'escola o de treball².

Diumenge, el 17 d'abril de 1977:-

Em van encarregar un informe sobre l'educació artística a l'estat espanyol per a una publicació sobre educació artística comparada, a càrrec del Centre International d'Études Pédagogiques (CIEP), de Sèvres

¹ Escola Minguella (FN)

² D'ocasions de canvi, me'n surten cada curs; però, per ara, totes implicarien sacrificar l'Obrador.

Dijous, el 29 d'abril de 1976.-

M'han telefonat del Consell Català d'Ensenyament.

S'anomenen pluralistes i democràtics, i els de Rosa Sensat els titllen de dretans. Pot ser. Tot i això, penso que és molt intel·ligent agrupar polítics, famílies i educadors per treballar junts. No els conec a fons, i no puc opinar fins que les seves obres no vegin la llum; de moment, em sembla molt positiu que hagin convidat a apuntar-s'hi a tothom qui ho vulgui.

Divendres, el 28 de maig de 1976.-

He hagut de dir no a la gent d'*El Dau*, un taller d'expressió que és a punt de néixer a Badalona, on podria expressar-me en la meva professió les hores que l'Obrador em deixaria lliures tan bon punt marxessin els nanos.

Dissabte, el 29 de maig de 1976.-

Però ja estic tan avesada i una mica cansada de moure'm en la més estricta puresa, autoimposada, que prou renunciés em costa.

Dissabte, el primer de març de 1980:-

(...) havia d'anar a Madrid, a un Congrés al qual m'han convidat. I la darrera setmana d'aquest mes també van invitar-me a les *Journées Artistiques de Sèvres*. No he anat ni a Madrid ni a Sèvres.

He refusat -amablement- les dues invitacions; per diverses raons.

Arribo a la conclusió que, en general, el que es persegueix professionalment és amuntegar paperets presentats a aquesta mena de reunions per tal de fer currículum i que allò que importa és la quantitat, no pas la qualitat...

Cada vegada m'interessa més com treballen els ianquis perquè rebo molta informació com a membre d'aquella associació i veig que la cosa s'ho val.

(...) als Estats Units es treballa d'una manera més seriosa, més profunda, més coherent i contínua. No estan per brocs. I ara descobreixo que jo tampoc no ho estic, per brocs.

Si pel juny pogués anar a Illinois...!!!

Dimecres, el 5 de juny de 1985:-

(...) estic vivint el desengany d'un nou *NO*. *No* al meu llibre, que he presentat al premi *Barcanova a la Renovació Pedagògica* d'enguany. *No* al meu treball de quasi mitja vida -més de mitja l'he passat *pedagogant!* Aquest *no* me'l pico i me'l repico cinquanta mil voltes al cap perquè no em vull fer il·lusions Ni tampoc no me les puc fer, malgrat que el cap d'edicions m'aconsellés presentar-m'hi perquè tenia unes molt bones possibilitats de guanyar. A força de sobrevalorar-me - o potser és la meva covardia?- no he tret mai faves d'olla. Aquest llibre que he infantat amb tant de patiment no deurà veure mai la llum del dia. Un avortó, vet-ho aquí.

Fa mal haver de llençar tant de tros de mi mateixa, com si mai no hagués existit. Fa mal veure "l'incunable" penjat a la lleixa amb tot d'altres textos més -molt més!- afortunats, perfectament inútil. Fa mal endevinar que demà passat els dos volums que en són la còpia aniran a raure al seu costat, sense pena ni glòria. Fa mal veure envellir una joia juvenença que va anar quedant estampada al paper amb tants esforços que, si algun temps hagués pogut interessar a algú, ara ja put.

No estic desanimada ni disgustada. L'important és viure, créixer, donar. Però hi ha coses que fan mal, com ara aquesta. Com que en el fons sóc molt creguda, en el meu interior penso: "pitjor per ells; tot això que es perden!".

Dimarts, el 17 de setembre de 1985.-

Ara treballo més perquè tot allò que faig em compromet molt més i, també, m'exigeix més. Però em trobo acompanyada, perquè tots els qui ho tirem endavant -en Josep Badosa, en Joan Vallès, en Vicenç Martí, en Joan Montoro i jo- mirem cap a un mateix objectiu: fer, per damunt de tot, una Escola d'una bona qualitat d'ensenyament. Totes les altres coses vénen d'escreix, perquè són les condicions que ens permeten la partença cap allí on volem anar. No pas, com passa a la privada, el punt d'arribada.

L'ordre, la disciplina, la netedat, l'ètica, no són fins sinó mitjans que possibiliten allò que perseguim. I per primera vegada des que vaig tancar la porta de l'Obrador sento com les coses són com haurien de ser. Si més no, intentem que siguin com haurien de ser.

Se'ns respecten la iniciativa i les idees